గాలిపడగలు

శ్రీ కోకా బాలకృష్ణరావు

అంధకార బంధురమైన జీవితంలో వెలుగు రేఖలా, ఆగాధాంధకారంలోనించి ట్రెయిన్ హెడ్‌లైట్ దూసుకుపోతోంది.

అర్ధరాత్రి.

సూన్యంలో ప్రకృతి నిద్రపోతోంది.

ఇరుప్రక్కలా వ్యాపించిన పొలాలు, తోపులు, కొండలు, చిట్టడవులు, దాటి, వంతెనలమీదుగా దడదడా ధ్వనిచేసుకుంటూ, గుండెల్లోనించి దూసుకొని బయటపడే పిస్తోలు గుండులా ఎక్కడో ఒక కొండ కడుపులోదూరి, మరొకవైపు నించి బయటపడుతుంది.

ఈ నిశ్శబ్ద ప్రకృతిలోని సుందరజీవాణువుల పరిణామానికి, గంభీరస్థాణువుల రమణీయత్వానికీ కర్మసాక్షిగా ప్రతిరోజూ ఆ రెండు సమానాంతర రేఖలమీదుగా ప్రయాణంచేస్తోందా రైలుబండి.

అంతంలేని ఆకాశంలాగా, అనంతమైన సముద్రంలాగా, ఈ రైలుబండికూడా చిరకాలం వుండిపోయేదే గాబోలు!

రైలు టకటకా శబ్దంచేసుకుంటూ పోతోంది.

మధ్య మధ్య అదిచేసే గర్జన ప్రకృతి గుండెలే అవిసిపోతున్నాయి.

నిజంగా ఇంతటి గంభీరమైన ఒక సాధనాన్ని కనిపెట్టిన ఒక మానవుడు ఎంత గొప్పవాడు!

ఎంత వద్దనుకున్నా 'వెంటిలేటర్' తెరుచుకొని బయటిసూన్యంలోకి చూడబుద్ధివేస్తోంది.

అప్పటికి రాత్రి పదిగంటలైంది. బయటంతా దట్టంగా చీకటి వ్యాపించివుంది. బండీలో అంతా అస్తావ్యస్తంగాపడుకొని కునుకుతీస్తున్నారు.

పైనలైటు నిర్విరామంగా వెలుగుతోంది. దానిచుట్టూ దోమలు మూగుతున్నాయి. రైలు రెండు పట్టాలమీదుగా పోతూనేవుంది.

జనం అంతా నిద్రపోతూనేవున్నారు.

ఒక్కసారి బండీ అంతా కలియజూశాడు శాంతారావు. మరొకసారి బయటి ప్రకృతివంక చూశాడు. చివరికి చేతులో పత్రికవంక చూసుకున్నాడు.

నిద్ర రావటం లేదు.

హాయిగా నిద్రపోతున్న వాళ్లు ఆనందం పొందుతున్నారా! ఈ గంభీర భయంకర ప్రకృతిని చూస్తూ తను ఆనందం పొందుతున్నాడా!

గాంభీర్యంలో, ఏకాంతంలో కూడా ఆనందంవుందా!

ఇప్పుడు తన హృదయంలో ఏం భావాలు తారాడుతున్నాయి.

హృదయంలోపల ఆనందం

బయట ఏకాంతం.

ఏకాంతంలో భయం—

భయంలో ఆనందం.

ఇది హృదయంలో ఆనందమూ!

భయంలో ఆనందమూ!

అంతవరకూ అడ్డంగావున్న గ్లాస్ విండోనికూడా పూర్తిగా దించేసి, ఆ భయంకర ప్రకృతిని లోనికి ఆహ్వానించాడు కాంతారావు.

తలుపు తెరచీ తెరవటంతో ఓ రివ్వుమని ఒక చల్లటిగాలి తెరలోపలికి తోసుకు రావటంతో, అంతవరకూ మామూలుగా కూర్చున్న కాంతారావు ఒక్కసారిగా రెండుకాళ్ళు బల్లమీద పెట్టుకొని, మోకాళ్ళు గుండెల్లోకి లాక్కున్నాడు.

చలిగాలికి నెత్తిమీద ఉత్తరియం కప్పుకొని, ముడుచుకు పడుకున్న ఒక అసామి ఒకసారి ముసుగుతీసి; కిటికీవైపు ముడుచుకూర్చొని, శూన్యంలోకి కళ్ళు చించుకొని చూస్తున్న కాంతారావు వంక ఒకసారి ముఖం చిట్లించుకొనిచూసి, అటువైపు తిరిగి, మరికొంచెం ముడుచుకున్నాడు గొంగళిపురుగులా. కాంతారావు సూన్యంలోకి చూస్తూనే వున్నాడు.

పెద్ద పెద్దచెట్లు ముసుగు కప్పుకున్న దయ్యాల్లా వెనక్కి పరిగెడుతున్నాయి. టెలిఫోన్ స్థంభాలు రాకాసుల్లా వాటిని వెంబడిస్తున్నాయి.

ఆ కిటికీలోనుంచి, ఆ చీకటిలోనించి, ఆ సూన్యంలోనించి, అవతలికి, ఇంకా అవతలికి చూస్తే ఏముంటుంది?

కాంతారావు నవ్వుకున్నాడు.

కాసేపు అదంతా బొమ్మలాటలా, తానొక విశ్వకర్మలా ఊహించుకున్నాడు. ఒక చిన్నరైలుపెట్టెలో ఒక పెద్ద బ్రహ్మాండాన్ని సృష్టించుకున్న తానెంత ఘనుడు!

కాంతారావు మళ్ళీ నవ్వుకున్నాడు.

ఈసారి తన తెలివితక్కువ తనానికి నవ్వుకున్నాడు.

అనంతకోటి జీవరాసుల్లో ఒక పిపీలిక — అనేక వందలమంది ప్రయాణీకుల్లో తను—

ఇంతే—.

ఇంతలో ఏదో స్టేషను రావటంచేత బండి వేగం తగ్గింది. క్రమంగా కొంత వెలుతురు మెల్ల మెల్లగా బండిని సమీపించింది. కాని ప్లాట్‌ఫారంమీద జనం ఎక్కువ లేరు.

ఉన్న నలుగురూ ఏవో అందిన పెట్టెల్లో ఎక్కారు.

మళ్ళీ బయలుదేరింది రైలు

♦ ♦ ♦

ఎట్లాగైతేనేం రాత్రి పన్నెండు గంటలకి రైలు కాంతారావు దిగవలసిన స్టేషనులో ఆగింది.

క్రిందికిదిగి, బ్యాగ్ చేత్తోపుచ్చుకొని, ఒక్కసారి బండివంక చూశాడు. అది మెల్లగా కదిలింది గాడిదలాఅరుచుకుంటూ. ఒక్క క్షణంలో ఒక చిన్న చుక్కలా అయి, సూన్యంలో కలిసిపోయింది.

కాంతారావు ప్లాట్‌ఫారమంతా కలియజూశాడు. అక్కడక్కడా పెట్టిన రైల్వే లాంతర్లు గుడ్డిగా వెలుగుతున్నాయి. నీడలేని నిర్వాసులూ, ఆ పూటకి కదిలే ఆశలేని ప్రయాణీకులూ, అక్కడక్కడా బల్లల మీదా, సిమెంటు 'స్లాబ్'ల మీదా, పెట్టెలమీదా పడుకొని నిద్రపోతున్నారు.

ఆ మసక వెలుతుర్లో, తనకు కావలసిన వ్యక్తి అక్కడికి వచ్చినట్టు కాంతారావుకి కనిపించలేదు. నిద్రపోయే ఒక్కొక్క వ్యక్తిని పరీక్షించటం అంతకంటె అసభ్యంగా, అసందర్భంగా కనిపించిందతనికి. అయినా తనకి కావలసిన వ్యక్తి నిద్రపోతున్న పక్షంలో అతన్ని తను యిక్కడ వెతకటం పూర్తి అనవసరం. మేలుకుని వున్న పక్షంలో అతనే తనని వెతుక్కుంటూ వచ్చేవాడు.

చిక్కు తీరిపోయింది కాంతారావుకి.

తను వెళ్ళవలసిన యిల్లు తనకి సరిగ్గా తెలియదు. అయినా ఈ అర్ధరాత్రి వెతకటం ఎట్లా ?

నిద్ర కూడుకు వచ్చేస్తోంది. అంతవరకూ బండిలో కట్టెలాకూర్చొని వుండటం చేత వళ్లంతా విరగ్గొట్టినట్టుంది.

ఒకసారి అటూ యిటూచూసి, కాస్త ఖాళీ స్థలంగా వున్న చోటికి చేరి, బ్యాగ్‌లో నించి తుండుతీసి, కొద్దిస్థలాన్ని శుభ్రం చేస్తుండగానే 'ఏరోయ్ ! ... ఎప్పుడు రావటం!!' అన్నపిలుపు వినిపించింది వెనకనించి మందంగా.

వెనక్కి తిరిగేలోపలేవచ్చి బుజం తట్టాడు ప్రసాదు.

కాంతారావుకి వళ్ళుమండింది. వీడొక కుంభకర్ణుడు. స్టేషనుకి వెళుతున్నానని చెప్పి, ఏస్నేహితుడి రూంలోనో గురకపెడితే, రైలుకూతవిన్న ఆ ఆపద్బాంధ

వుడు వీడికి నిద్రాభంగంచేసి ఇటుతోలి వుంటాడు.

ఒక చెంపన - అప్పుడే రైలుదిగి అవస్థ పడుతుండగా వచ్చి 'ఏరోయ్ ... ఎప్పుడు రావటం!'- అంటాడు నిద్రని నములుతూ ఎరగనివాడిలా. అదేనా పరామర్శించే విధానం?

కాసేపు నిశ్శబ్దంగా గడిచింది. రోడ్డు మీద రిక్షాలోపడ్డతర్వాత ప్రసాదు అవస్థ చూసేటప్పటికి కాంతారావుకి జాలివేసింది. తాను ఆ అర్ధరాత్రి స్టేషనులోదిగి, హాజరు లేని నౌకర్లకోసం హంగామా చేయటానికి తానెవరు?

అసలు తానెందుకు యిక్కడికి వచ్చింది?

ఇప్పుడు కాస్త తెరిపిడిపడ్డది కాంతారావుకి.

అసలు తనను తానుగా ఇప్పుడు చూడగలుగుతున్నాడు.

తను ఎందుకువచ్చాడు?

చెల్లెలిపెళ్ళి సంబంధం చూడటానికి అమ్మతరిమితే వచ్చాడు.

సరే. ఆ విషయం తెల్లవారింతర్వాత మాటవచ్చునని మాట్లాడకుండా ప్రసాదుతో వాళ్ళింటికివెళ్ళాడు కాంతారావు.

♦ ♦ ♦

ఉదయమే నిద్రలేచి కాలకృత్యాలు తీర్చుకున్నాడు. ప్రసాదు కుటుంబంతో తమ కుటుంబానికివున్న స్వల్పబంధుత్వం కన్నా, గాఢపరిచయాన్నిబట్టి ఆ యింట్లో కాంతారావుకి మంచి మర్యాదలే జరిగాయి.

అదిగాక యీ సంబంధాన్ని చూపించింది అసలు ప్రసాదు తండ్రి నాగేంద్రమే.

ఉదయం పదిగంటలయ్యేటప్పటికి, నాగేంద్రం, కాంతారావుకలిసి పెండ్లివారింటికి వెళ్లటం పిల్లవాడ్ని చూడటం అన్నీ జరిగాయి. తలపండినవాళ్లు చూపించే అణకువ అతివినయం కాంతారావు ఏమీ చూపించలేదు. కానీ కాంతారావు తరఫున అది నాగేంద్రం పూర్తిచేశాడు.

అక్కడి నాగేంద్రం ప్రవర్తనచూసి కాంతారావు అసహ్యించుకున్నాడుకాని, తనను తాను సంబాళించుకున్నాడు అప్పటికి.

యథావిధిగా వచ్చేటప్పుడు 'మంచి రోజుచూసి ఉత్తరంరాస్తారు. మీరు వెళ్ళి అమ్మాయిని చూసుకోవచ్చు' అని తన తరఫున వకాల్తాపుచ్చుకున్న నాగేంద్రం అనటంతో, కాంతారావుకి నోటమాట రాలేదు.

వచ్చినపని త్వరగానే అయిపోయింది. తరువాత కార్యక్రమం గురించి ఆలోచించాడు కాంతారావు.

అతనికి హటాత్తుగా గుర్తుకివచ్చింది. అక్కడికి దగ్గరపల్లెలోవున్న తన మేనబావ కుటుంబం గురించి.

ఇంకా చాలా వ్యవధివుంది. తాను అంతపడుతూపోయి ఇంటిదగ్గర చేసే పని కూడా ఏమీలేదు.

ఇక పెట్టిన వారంరోజుల శలవు ఎట్లా గడపాలి!

మెల్లగా నాగేంద్రానికి బస్సుస్టాండు దగ్గరే శలవిచ్చి తాను బస్సుఎక్కాడు కాంతారావు.

(సశేషము)

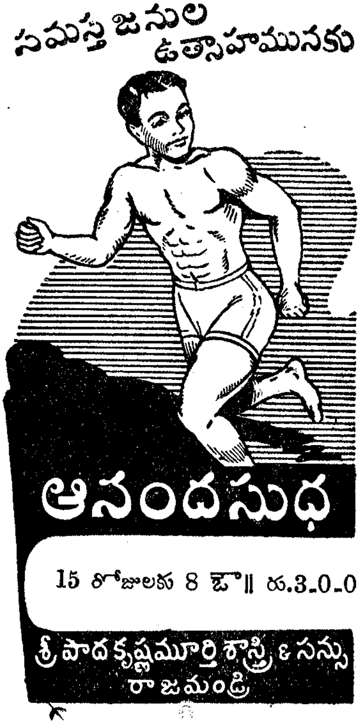

అన్ని మందుల షాపులలోను లభించును